

Forfatter: Quaade, George Joachim

Titel: BREV TIL: Vedel, Peter August Frederik Stoud FRA: Quaade, George Joachim (1874-01-31)

Citation: Quaade, George Joachim: "BREV TIL: Vedel, Peter August Frederik Stoud FRA: Quaade, George Joachim (1874-01-31)", i *Det nordslesvigske Spørgsmaal, 1864-1879 - aktstykker og breve til belysning af den danske regerings politik (3. bind)*, Henrik Koppels, s. 252. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001825006-003-shoot-L0018250060030169.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Det nordslesvigske Spørgsmaal, 1864-1879 - aktstykker og breve til belysning af den danske regerings politik (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Kammerherre Quaade, *Gesandt i Berlin, til Direktør P. Vedel.*
Berlin, 31. Januar 1874.

Kjære Vedel,

Tak for Deres tvende Breve af 27. og 29. Jeg er ogsaa meget erkjendtlig for de to Rapporter fra Rom og Paris. Saadanne Meddelelser ere altid, og især her for mig, af stort Værd. Der gives næppe noget Sted hvor Corps dipl. holdes mere tre Skridt fra Livet end i Berlin. Dette er til stor Roes for den preussiske Organisation, men til stor Ulempe for dem der lide derunder, og denne Ulempe afhjælpes vel ikke fuldstændigt ved Meddelelser som de ovennævnte; men man bliver dog herved sat istand til at betragte og opfatte det lidet man faaer at see og høre omkring sig, med større Objektivitet, ikke at tale om at man, naar man endelig finder at man for Skams Skyld ikke kan tie længere, da ogsaa faaer noget andet at holde sig til eller gaae ud fra, end Aviser. Forresten maa jeg bemærke at min Rapport af idag var færdig til at afgaae iforgaars da jeg modtog Kjærs Rapport, og at jeg udsatte dens Afsendelse fra igaar til idag, ikke paa Grund af Moltkes Rapport men af Hensyn til Hoffesten igaaftes der muligen kunde yde mig noget Stof. Begge de mig tilstillede Rapporter have været mig af stor Interesse, Moltkes deels fordi dens Opfattelse af den nuværende Stilling mellem Berlin og Paris i alt Væsenligt stemmer med min, og deels især fordi den berigtiger min tidligere Forestilling om at Forholdet mellem Italien og Frankrig var slet, ligesom Forholdet mellem Tydskland og Frankrig. Jeg kan forresten ikke frigjøre mig for den Tanke, at naar hele Verden ikke skal blive s. 253 anderledes end den hidtil har været, og Frankrig engang atter skal komme til Velmagt, saa maa det søge Veien dertil paa det Sted hvor dets Afmagt tog sin Begyndelse ved dets egen Feil.

Det De i Deres Brev af 29de meddeler mig af Moltkes sidste Beretninger stemmer ganske med hvad jeg allerede i forrige Uge hørte at Bismarck skulde have sagt til den herværende franske Ambassadeur. ¹⁾ Der var ikke saa lidt Tale derom her, men, saavidt jeg veed, har Ingen kunnet faae nøiagtig Besked derom hos Gontaut selv. ²⁾ Der sagdes at Bism. havde truet G. med Krig; men Alle vare enige i, at ifølge B.s Eiendommelighed, kunde Ord af den Beskaffenhed godt være falden fra ham, uden at de dog, deels ifølge den Sammenhæng og de Vendinger hvori de var sagte, og deels paa Grund af Tonen hvori der taltes, behøvede at tages efter Bogstaven. Efter hvad De nu meddeler har det imidlertid dog været Alvor. Men jeg kan dog ikke troe paa Fare for Freden. Tydskland kan jo ikke vinde ved en Krig. Flere Penge kan det næppe faae, og flere Provinser er det ikke tjent med. Heller ikke synes der i Tydsklands Indre at findes Grunde til at søge en Afleder udadtil. Saa slem er Kampen mod Ultramontanismen dog ikke, ialfald ikke endnu. Men det kan gjerne være at man her vil føre en Krig paa Kniven med den nuværende franske Begjering, forat den, efterat dens Stilling i Frankrig er bleven uholdbar, skal blive afløst af en ny Regjering, der gaaer mere til Venstre og, som sammensat af Mænd der ikke behøver franske Katholikere og Monarkisters Understøttelse forat holde sig, vilde være bequemme for Tydskland. Man siger her at Stillingen i Frankrigs Indre er meget daarlig; at Handel og Vandel er standset og ligger hen fordi Folk ingen Tillid have til Fremtiden; at overhovedet de derværende Tilstande ere langt slettere end s. 254 under Occupationen og i Thiers' Tid, og at den væsentlige Grund hertil er, at man ikke stoler paa at den nuværende franske Regjering vil kunne holde sig. Mac Mahon agtes af Alle som en brav Militair og en hæderlig Charakter, men han er ingen politisk Størrelse, og hans Ambition gaaer vel høit nok til at han sætter Priis paa en fornem Stilling, men er dog ikke stærk nok til at han, forat bevare denne Stilling, skulde i Længden kunne finde sig i politiske Kjævelier, især naar disse hvert Øieblik fremmane de constitutionelle Regenters Bussemænd, Ministerkriser. —

Hvorledes det egentlig staar sig med den tydske Kaisers Befindende kan man ikke komme fuldstændig paa det Rene med. Han er jo en gammel Mand, og i hans Alder veed man aldrig hvad Morgendagen bringer; men gamle Mænd kunne jo leve længe efter at de have tabt deres forrige Rørighed og trods mange locale Skavanker. Hvad nu den af Dem omtalte Eventualitet angaaer, som jo efter Naturens Orden engang maa indtræde, da vil De erindre, at der er to forskjellige Stadier at tænke paa, nemlig for det første, hvad der bliver at gjøre i Svar paa Notificationen om det Skete; der maa jo Svarets Form rette sig efter Notificationens Form; og for det Andet, hvad der bliver at gjøre i Anledning af den senere Kroning. Det er dette jeg antager De har havt for Øie, og her vil der da sandsynligviis blive tilstrækkelig Tid til at overlægge Sagen nøiere; men for Øieblikket er min Mening, med eet Forbehold som jeg strax kommer til, den samme som Deres. Jeg kjender heller Ingen, der vilde være saa skicket til det omhandlede Hverv som den De nævner, og jeg skulde ogsaa troe, at han vilde være Patriot nok til ikke at undslaae sig derfor. Afgjort er det ialfald at vi ikke kunne lade os nøie med i det forudsatte Tilfælde at bruge den her ansatte faste Gesandt, saalidt som forrige Gang. Men nu maa jeg anføre mit Forbehold. I 1861 sendte Kaiseren af Rusland sin Brodér, Kaiseren af Østerrig og den daværende Konge af Baiern gjorde ligesaa. Dette, saavel som at flere mindre tydske Stater s. 255 ogsaa sendte Prindser, har maaske ikke saameget at sige; men Kongen af Belgien sendte sin Søn Greven af Flandern, og med dette Exempel for Øie forekommer det mig, at der i Betragtning af den herværende Kronprindses saavel som Kronprindsessens ved alle Leiligheder viiste Sympathie for vor Kronprinds, kunde være Spørgsmaal om ikke den Sidste vilde være den man ialfald helst her seer. Maaske man endog vilde vente Sligt. Jeg forstaaer godt det bittre derved for Vedkommende, men man maa her i Livet sluge mangan en bitter Pille, endog med ringe Haab om at den vil hjælpe; og noget Nedværdigende finder jeg ikke at der, ifølge de gjældende conventionelle Forestillinger, vilde være deri. See paa Østrig og Sachsen.

Efter Deres Bemærkninger i Brevet af 27de om den i mit Nr. CXC nævnte Person¹⁾ forstaaer jeg ogsaa nu et Spørgsmaal Baron Rosenørn for nogen Tid siden gjorde mig om samme Person.²⁾ Jeg kjender ham ellers ikke, og har, indtil han blev Ridder af Dbr., været fuldkommen uvidende om hans Existents, da han ikke hører til de Personer man seer enten ved Hoffet eller i Selskab.

De har Ret i, at Rigsdagsforhandlingerne ere pinagtige. Forresten sagde Bülow mig nylig, at Th.³⁾ havde meddeelt at Ministeriets Stilling var styrket. Det var umiddelbart efter at Folkethinget havde modtaget Kongens Svar paa Adressen.⁴⁾

Jeg havde Besøg her iforgaars af Gen. Raasløff.

G. Quaade

P. Vedels Privatpapirer